

Arrest

nr. 139 336 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 februari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 februari 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 november 2010 komt de verzoekende partij het Rijk binnen en verklaart zich de volgende dag vluchteling.

Op 31 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 4 december 2012 met nummer 92 919, weigert de Raad de toekenning van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen voormelde beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 18 april 2013 met nummer 101 102 wordt het beroep tegen voormelde beslissing verworpen.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, neemt op 17 februari 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing wordt op dezelfde datum aan de verzoekende partij betekend. Deze beslissing luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

[...]

Naam/nom: K. [...]

Voornaam/prénom: F. M. D. [...]

Geboortedatum/date de naissance: (...) 1978

Geboorteplaats/lieu de naissance: Kisangani

Nationaliteit/nationalité: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, en cas échéant, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

[...]

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06/01/2013. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Op 14/11/2012 heeft betrokkene een wettelijke samenwoning afgesloten te Retie met een onderdaan van Congolese nationaliteit, Y. M., D. [...]. Echter, de wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld

dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

[...]

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden. Bovendien werd aan betrokkene reeds een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Op 16/11/2010 heeft betrokkene een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd verworpen door een beslissing van het CGVS op 31/07/2012. Hiertegen diende betrokkene een beroep in bij de RVV. Beroep definitief verworpen op 04/12/2012. Betrokkene heeft vervolgens betekening van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 qq) gekregen op 06/01/2013, geldig 30 dagen.

Betrokkene werd op 08/01/2013 door de gemeente Retie geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)

Op 14/11/2012 heeft betrokkene een wettelijke samenwoning afgesloten te Retie met een onderdaan van Congolese nationaliteit, Y. M., D. [...]. Echter, de wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokkene weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

[...]

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 06/01/2013.

[...]"

Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij voert de exceptie van ontvankelijkheid *ratione temporis* aan. Ze meent dat de laatste nuttige dag waarop de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kon indienen 22 februari 2015 was. Daar de huidige vordering pas op 23 februari 2015 ingediend werd, is deze dus laattijdig.

2.1.2. De Raad merkt in dit verband op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingesteld tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

Artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen 10 dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

"6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;"

Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat het *in casu* bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een verwijderingsmaatregel is.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Het beroep ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 16 augustus 2012 werd bij arrest van de Raad van 18 april 2013 met nummer 101 102 verworpen. De beslissing waarvan in voorliggende zaak de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt gevorderd, is dus minstens een tweede verwijderingsmaatregel. De verzoekende partij beschikte derhalve over een beroepstermijn van vijf dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De *dies a quo* wordt bij de bepaling van de beroepstermijn niet in rekening gebracht. De verzoekende partij beschikte bijgevolg vanaf 18 februari 2015 over vijf dagen om een beroep in te leiden, waardoor de vervalddag zondag 22 februari 2015 was. Artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt echter *"De vervalddag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervalddag verplaatst op de eerstvolgende werkdag."* Bijgevolg was *in casu* de laatst nuttige dag om het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen maandag 23 februari 2015. Het verzoekschrift werd ingediend op maandag 23 februari 2015 en is bijgevolg tijdig. Uit de libellerings van artikel 39/57, § 2 blijkt niet dat het tweede lid van voormelde bepaling niet van toepassing is op de in artikel 39/82, § 4, tweede lid bedoelde vorderingen.

De exceptie van de verwerende partij is niet gegrond.

2.2. Wat betreft de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering moet door de Raad ambtshalve worden geduurd dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft derhalve, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering in overeenstemming is met de wet. Een beroep bij de Raad dat erop gericht is de schorsing van een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering te verkrijgen is bijgevolg onontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Inzake de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij betoogt dat zij momenteel in het Centrum voor Illegalen te Merksplas verblijft met het oog op een gedwongen verwijdering naar RDC. Ter terechtzitting bevestigt de verwerende partij dit.

Aangezien vaststaat dat de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel worden aangenomen en is het hoogdringend karakter van de vordering in zoverre deze betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten, conform 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voldoende aangetoond.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het "*hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel*" en zoals vervat in artikel 41.2, a van het Handvest.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

3.3.1. De verzoekende partij stelt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening houdt met haar wettelijke samenwoning met Y.M.D, maar volledig voorbijgaat aan het gezinsleven dat zij onderhoudt met de kinderen van haar partner Y.M.D. De verzoekende partij vervolgt dat de verwerende partij hiervan op de hoogte had moeten zijn. Ze benadrukt dat de verwerende partij weet dat haar partner twee kinderen heeft, daar haar partner haar verblijfsrecht heeft verkregen op basis van haar Belgisch minderjarig kind en dat de kinderen op hetzelfde adres geregistreerd zijn. Door deze gegevens met mekaar te linken, kon de verwerende partij niet anders dan op de hoogte te zijn van de familieband van de verzoekende partij met de kinderen van haar partner. Voorts stelt de verzoekende partij dat zij aangehouden werd in de gezinswoning in aanwezigheid van haar partner en de kinderen, waardoor de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij met haar "stiefkinderen" niet kon negeren. Bijgevolg had de verwerende partij moeten onderzoeken welke invloed de bestreden beslissing heeft op enerzijds de bescherming van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar "stiefkinderen" en anderzijds het hoger belang van de stiefkinderen. Om haar betoog te staven geeft de verzoekende partij vervolgens een theoretisch betoog omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 24 van het Handvest, waarbij ze ook verwijst naar artikel 3 van het VN-Kinderrechtenverdrag. Daarna gaat de verzoekende partij in op artikel 8 van het EVRM en verwijst ze naar het arrest van het EHRM van 24 juli 2014, inzake Kaplan e.a t. Noorwegen. Uit haar theoretisch betoog concludeert de verzoekende partij dat de terugkeerrichtlijn, de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM de verwerende partij ertoe verplichten om rekening te houden met de individuele omstandigheden van de zaak. De verzoekende partij benadrukt dat *in casu* de verwerende partij het gezinsleven met haar wettelijke partner onder artikel 8 van het EVRM getoetst heeft, maar niet het gezinsleven dat ze met de kinderen van haar wettelijke partner uitoefent. Ze meent dat in het licht van de aangehaalde rechtspraak en wetgeving niet kan worden aanvaard dat de verwerende partij een voldoende belangenafweging zou hebben doorgevoerd met betrekking tot haar gezinsleven zonder rekening te houden met de band die zij met de kinderen heeft. De verzoekende partij benadrukt dat uit het feitenrelaas en de toevoegde stukken blijkt dat er sprake is van een hechte gezinsband. Bovendien meent de verzoekende partij dat ook niet blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen van de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij. Nochtans worden zij, volgens de verzoekende partij,

duidelijk in hun belangen geschaad door de bestreden beslissing daar zij voor onbepaalde tijd gescheiden worden van de persoon die zij als hun vader beschouwen.

De verzoekende partij vervolgt dat in de mate er geoordeeld wordt dat de verwerende partij niet op de hoogte zou geweest zijn van het gezinsleven tussen de verzoekende partij en de minderjarige kinderen van haar partner, het hoorrecht geschonden is. Indien de verwerende partij het hoorrecht had nageleefd dan had zij op de hoogte kunnen zijn van deze hechte gezinsband en had de verzoekende partij de kans gehad om nuttige elementen naar voren te brengen voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Hierna geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 41 van het Handvest, waarbij zij eveneens citeert uit het arrest C-277/11 van 22 november 2012 van het Europees Hof van Justitie. Ook verwijst de verzoekende partij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2014.

3.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1^o van de Vreemdelingenwet - de vreemdeling verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name "Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum." Deze vaststellingen worden niet betwist noch weerlegd door de verzoekende partij.

De bestreden beslissing verwijst eveneens naar artikel 27, §§ 1 en 3 en artikel 74/14, § 3, 4^o van de Vreemdelingenwet en motiveert de gedwongen verwijdering met afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten, als volgt: *"Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend 6/01/2013. Hij respecteert de reglementeringen niet. Op 14/11/2012 heeft betrokkene een wettelijke samenwoning afgesloten te Retie met een onderdaan van Congolese nationaliteit, Y.M., D. (...). Echter, de wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.2. Waar de verzoekende partij stelt dat er onvoldoende rekening werd gehouden met haar specifieke situatie en meer bepaald met de gezinsband die ze met de kinderen van de haar wettelijk samenwonende partner heeft, voert ze de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden. De verzoekende partij koppelt de aangevoerde schending van de motiveringsplicht blijkbaar aan de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, aan de schending van artikel 8 van het EVRM en aan de schending van artikel 41 van het Handvest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die

correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het bevel om het grondgebied te verlaten vindt zijn juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 1^o van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1^o, 2^o, 5^o, 11^o of 12^o bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1^o wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten."

De beslissing tot terugleiding naar de grens is gestoeld op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

De verzoekende partij betwist noch weerlegt de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris die aanleiding gaven tot het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot terugleiding, maar zij is van mening dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn specifieke situatie.

3.3.2.2.1. Wat artikel 41 van het Handvest betreft, moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C- 141/12, punt 67). De verzoekende partij kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cf: Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) en de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht. Door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt door de verwerende partij immers geconstateerd dat het verblijf van een vreemdeling illegaal is en wordt een terugkeerverplichting opgelegd of vastgesteld (cf. conclusie van advocaat-generaal M. Wathelet in de zaak C-249/13, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit - in casu verwerende partij - in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

Het recht om te worden gehoord voordat een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, is vereist om de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt uiteen te zetten over de rechtmatigheid van zijn verblijf en over de eventuele toepassing van de in artikel 6, tweede tot en met vijfde lid van de Terugkeerrichtlijn genoemde uitzonderingen op artikel 6, eerste lid (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 47). De verwerende partij is, op grond van artikel 5 van Terugkeerrichtlijn, ten dele omgezet in het nationaal recht in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, verplicht om bij de tenuitvoerlegging van een verwijderingsmaatregel zowel naar behoren rekening te houden met het hoger belang van het kind, het familie- en gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken derdelander, als het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 48). Wanneer de verwerende partij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen, dient zij dus aan de door artikel 5 van de terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen die deels in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn opgenomen, te voldoen en moet zij de betrokkene daarover horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, punt 49).

Uit het administratief verslag van de politiediensten 17 februari 2015 blijkt dat de verzoekende partij gehoord werd. Zij gaf aan dat zij niets verkeerd doet en dat ze geen enkel verblijfsdocument kan aantonen. Voorts gaf de verzoekende partij aan dat haar paspoort bij een advocaat in Duitsland zou liggen. Uit dit verslag kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een aantal basisgegevens werden gevraagd en zij dus niet kan voorhouden dat zij niet werd gehoord. Uit voormeld verslag blijkt niet dat de verzoekende partij melding heeft gemaakt van de bijzondere band die zij heeft met de kinderen van de partner met wie zij wettelijk samenwoont, alhoewel zij de kans hiertoe had.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten kan niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd en een schending van het hoorrecht kan *prima facie* niet worden vastgesteld,

3.3.2.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn (zie artikel 51 van het Handvest) zijn de Lidstaten op het eerste gezicht dan ook gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven. De verzoekende partij kan zich op het eerste gezicht te dezen dan ook dienstig beroepen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in samenhang met artikel 24 van het Handvest.

De Raad dient er evenwel op te wijzen dat uit het bepaalde in artikel 24 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat er ter zake een uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt opgelegd aan de gemachtigde. Wel moet blijken dat er rekening is gehouden met de belangen van de kinderen, zoals de verzoekende partij terecht aanvoert.

Vooreerst dient erop gewezen te worden dat de verzoekende partij 36 jaar oud is en zij dus niet kan voorhouden dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten enige overweging omtrent "*het hoger belang van het kind*" in de motivering van deze beslissing had dienen op te nemen. Waar de verzoekende partij meent dat "*het hoger belang van het kind*" ook betrekking heeft op de minderjarige kinderen van de partner met wie zij wettelijke samenwoont, wordt erop gewezen dat de kinderen niet het voorwerp uitmaken van de bestreden beslissing.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt, niet enkel het gezinsleven van de verzoekende partij ten aanzien van haar wettelijke partner getoetst. Uit de bestreden beslissing blijkt immers enerzijds dat er gesteld wordt dat de verzoekende partij een wettelijke samenwoning afgesloten heeft en dat dit geen automatisch recht op verblijf geeft. Anderzijds wordt omtrent het familieleven ook gesteld dat *"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."* Gelet op het gegeven uit het administratief dossier enerzijds blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van de kinderen van de wettelijk samenwonende partner van de verzoekende partij - wat onder meer blijkt uit het gehoorverslag van de 8 januari 2013 opgesteld door de gemeente van Retie - en anderzijds blijkt dat op 17 februari 2015, zoals blijkt uit de bespreking van het vorig onderdeel van het middel, de verzoekende partij nogmaals gehoord werd, doch geen melding gemaakt heeft van de bijzondere band die zij heeft met de kinderen van de partner met wie zij samenwoont, volstaat het *in casu* gevoerd onderzoek in het kader van vermelde bepalingen.

Waar de verzoekende partij voorts stelt dat de belangen van de minderjarige kinderen van de verzoekende partij duidelijk geschonden worden, daar zij voor onbepaalde tijd gescheiden worden van de persoon die zij als hun vader beschouwen, wijst de Raad erop dat uit de bijgebrachte stukken vooreerst niet afdoende blijkt dat de kinderen van de wettelijk samenwonende partner haar als hun vader beschouwen. Voorts gaat de verzoekende partij voorbij aan het gegeven dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeld wordt dat: *"de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied."* De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoekende partij een verblijfsrecht voor België kan aanvragen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan tot slot benadrukt worden dat het feit dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing tot verwijdering onder meer rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, niet betekent dat deze belangen een absoluut karakter hebben en dat de verwerende partij geen andere belangen mag laten primeren, zoals *in casu* het geval is daar er geen bijzondere band met de kinderen van haar partner aannemelijk wordt gemaakt.

Gelet op voorgaande bespreking stelt de Raad *prima facie* vast dat de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk wordt gemaakt. Evenmin wordt *prima facie* een schending van artikel 24 van het Handvest aangetoond.

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of de verzoekende partij een belang heeft bij het invoeren van het Kinderrechtenverdrag, gelet op het feit dat vordering niet mede namens het kind werd ingesteld (RvS 9 november 1994, nr. 50.131), het genoemde artikel wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontzegd. De verzoekende partij kan daarom de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 22 januari 2013, nr. 9366 (c)).

3.3.2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Daargelaten de vraag of de aangebrachte gegevens toelaten om gewag te maken van een familie- en gezinsleven zoals geveiseerd in artikel 8 van het EVRM met de partner, wordt erop gewezen dat de verzoekende partij *prima facie* niet aannemelijk maakt dat er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Uit de gegevens van het dossier blijkt op geen enkele wijze dat de verzoekende partij een wettig verblijf heeft in België. Bijgevolg betreft het een eerste toegang, zodat er in deze stand van het geding geen sprake lijkt te zijn van een inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij. Het EHRM oordeelt immers dat indien het gaat om een eerste toelating er geen inmenging is van het familie- en gezinsleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te geschieden. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Vooreerst wordt erop gewezen dat inzake immigratie het EHRM bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De betrokken zaak heeft niet enkel betrekking op de vraag of het familieleven geschonden wordt doch betreft ook een zaak van immigratie. *In casu* bestond het familieleven waarop de verzoekende partij zich beroept niet op deze wijze in het land van herkomst. De verzoekende partij heeft haar familieleven in België gevormd op een moment waarvan zij wist dat haar verblijfssituatie illegaal was en dat de kans erin bestond dat ze het grondgebied diende te verlaten.

Voorts verhindert artikel 8 van het EVRM niet dat de vreemdeling de noodzakelijke formaliteiten moet vervullen om aan de geldende wettelijke bepalingen inzake de binnenkomst en het verblijf in het Rijk te voldoen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van de kinderen van haar partner wordt gescheiden. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk, met een maximum van twee jaar gezien het opgelegde inreisverbod, het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, sluit de bestreden beslissing niet uit dat de verzoekende partij een verblijfsrecht voor België aanvraagt, van zodra het inreisverbod dit toelaat. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aan die voorwaarden te voldoen, houdt als dusdanig geen schending in van artikel 8 van het EVRM (RvS 21 december 2007, nr. 1790(c)).

De verzoekende partij tracht aan te tonen dat een tijdelijke verwijdering in haar geval wel degelijk disproportioneel is. De verzoekende partij brengt een verklaring van de buitenschoolse opvang dat zij ook de kinderen 's morgens brengt en 's avonds komt afhalen en de attesten dat zij op 18 september 2014, op 25 september 2014, op 24 oktober 2014, op 3 november 2014, op 8, 9, 23 en 30 januari 2015 de kinderen naar de opvang gebracht en/of afgehaald heeft. Gelet op het gegeven dat de attesten aantonen dat de verzoekende partij slechts sporadisch de kinderen naar de opvang gebracht heeft, in tegenstelling tot haar verklaringen, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een tijdelijke

verwijdering *de facto* disproportioneel is. Evenmin kan uit de twee verklaringen van derden die verklaren dat zij een goede band heeft met de kinderen van haar partner en goed voor hen zorgt, afgeleid worden dat een tijdelijke verwijdering *de facto* disproportioneel is, daar deze verklaringen een gesolliciteerd karakter vertonen en niet verder gestaafd worden met een begin van bewijs. De attesten van het OCMW en van de mutualiteit maken niet aannemelijk dat een tijdelijke verwijdering disproportioneel is, daar ze enkel aantonen dat de verzoekende partij deel uitmaakt van het gezin van de persoon met wie zij feitelijk samenwoont. Ook kan bewijsstuk nummer 6 geen ander licht brengen op de zaak daar uit de brief niet afgeleid kan worden wie het opgesteld heeft. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat de brief niet mogelijkerwijze gericht is aan de biologische vader van het kind. Bewijsstuk nummer 7 is een zeer onduidelijke foto die evenmin aannemelijk maakt dat een tijdelijke verwijdering *de facto* disproportioneel is. Ook op basis van deze foto kan geen bijzondere band tussen de verzoekende partij en de kinderen van haar partner afgeleid worden. Uit de verklaring van B.S. blijkt niet dat de verzoekende partij de kinderen van haar partner naar de voetbal brengt, wel dat de verzoekende partij zelf sinds februari 2014 wekelijks voetbalt. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij, zoals dit blijkt uit het administratief dossier, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gui t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Tot slot wordt nog benadrukt dat zelfs wanneer het bestreden bevel zou dienen te worden beschouwd als een inmenging in haar gezinsleven - *quod non* -, dan nog moet worden benadrukt dat rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat de verzoekende partij wist dat zij niet legaal in het Rijk verbleef niet blijkt dat wanneer het gezinsleven dat zij in België heeft opgebouwd, wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar gezinsleven en de verwerende partij door het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Gelet op voorgaande bespreking stelt de Raad *prima facie* vast dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM niet ernstig is. Evenmin wordt *prima facie* een schending van artikel 7 van het Handvest, dat dezelfde inhoud en draagwijdte heeft als artikel 8 van het EVRM, aangetoond.

3.3.2.2.4. Uit hetgene voorafgaat, blijkt dat de uiteenzetting van de verzoekende partij evenmin *prima facie* toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

3.3.2.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. *Prima facie* kan er evenmin een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangenomen worden.

De middelen zijn niet ernstig.

3.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS